

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžso/191/2015
Identifikačné číslo spisu:	8014200502
Dátum vydania rozhodnutia:	25.10.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:8014200502.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Judity Kokolevskej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci žalobcu: v 1. rade: Miroslaw Stanislaw Żurowski - ART MEDIA, IČO: 45 902 402, miestom podnikania Bardejovská 220/2, Svidník, v 2. rade: D. J. B.ński, bytom P. XXX, XX-XXX R., U., obaja právne zastúpení: JUDr. Dušan Remeta, advokát, so sídlom Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 15674-3/2014-BA zo dňa 10. februára 2014, o odvolaniach žalobcov v 1. a v 2. rade a o odvolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/33/2014-35 zo dňa 20. mája 2015 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/33/2014-35 zo dňa 20. mája 2015 v časti zamietnutia žaloby žalobcu v 1. rade p o t v r d z u j e .

Žalobcovi v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .
Odvolanie žalobcu v 2. rade o d m i e t a .

V časti zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 6S/33/2014-35 zo dňa 20. mája 2015 m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e .

Žalobcovi v 2. rade náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 6S/33/2014-35 zo dňa 20.05.2015 Krajský súd v Prešove zamietol žalobu žalobcu v 1. rade o preskúmanie rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia č. 15674-3/2014-BA zo dňa 10.02.2014, vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade rozhodnutie žalovanej č. 15674-3/2014-BA zo dňa 10.02.2014 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky Svidník č. 5427-1/2013-SK zo dňa 03.10.2013 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žalobcovi v 1. rade náhradu trov konania nepriznal a zároveň zaviazal žalovanú nahradiť žalobcovi v 2. rade trovy konania v sume 296,44 eur. Žalobou

napadnutým rozhodnutím žalovaná zamietla odvolania žalobcu v 1. rade - zamestnávateľa a žalobcu v 2. rade - zamestnanca a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Svidník, ktorým pobočka žalovanej rozhodla, že žalobcovi v 2. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 11.09.2013.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca v 1. rade v žalobe okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Podľa názoru krajského súdu nedodržanie procesných lehôt na vydanie rozhodnutí nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade nedosiahol priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Namietaná nezákonnosť postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu v 1. rade hmotnoprávnej povahy je pre rozhodnutie vo veci irelevantná. Považoval za nesporné, že žalobca ako zamestnávateľ platil povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na tú skutočnosť, že v zmysle § 145 ods. 1 zákona o sociálnom poistení je Sociálna poisťovňa povinná vrátiť poistné, ktoré bolo zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe alebo právnickej osobe povinnej odvádzať poistné. Vzhľadom na citované ustanovenia podľa názoru krajského súdu rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade. Z obsahu žaloby podľa názoru krajského súdu vyplýva, že žalobca v 1. rade namietal iné porušenie ako svojich subjektívnych práv a to porušenie práv zamestnanca (žalobcu v 2. rade). Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku, že žalovaná nebola oprávnená vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu v 1. rade. Podľa ustanovenia § 172 ods. 5 zákona o sociálnom poistení predmetom nedávkového konania je rozhodovanie o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, o poistnom v sporných prípadoch, príspevku na starobné dôchodkové sporenie v sporných prípadoch, o pokute, penále, povolení splátok dlžných súm poistného, príspevku na starobné dôchodkové sporenie, pokuty, penále a o zaradení zamestnávateľa do nebezpečnostnej triedy. Tretia časť zákona o sociálnom poistení súčasne v § 195 ods. 1 až 3 upravuje, že organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady. Z § 196 ods. 1 zákona o sociálnom poistení vyplýva jednoznačne široká definícia dôkazu, a teda zákon nevyklučuje, aby sociálna poisťovňa v rámci dokazovania vykonala šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu vo veci rozhodla. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu v 1. rade, že bola porušená zásada dvojinstančnosti konania, pretože z obsahu predložených administratívnych spisov je podľa jeho názoru nepochybné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov ako tých, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňového rozhodnutia, pričom je notoricky známou skutočnosťou, že prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutie žalovanej je len podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnené. K ostatným námietkam žalobcu o prejudikovaní rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd konštatoval, že žalobca v 1. rade v žalobách nenamietal porušenie konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, ani subjektívne práva žalobcu, ktoré mali byť porušené. Žalobu žalobcu v 1. rade preto krajský súd ako nedôvodnú zamietol.

Z administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že rozhodnutie žalovanej zasielané žalobcovi v 2. rade do vlastných rúk bolo prevzaté inou osobou ako žalobcom v 2. rade a zároveň z návrhu na vstup žalobcu v 2. rade do konania mu vyplynulo, že žalobca v 2. rade sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej z dôvodu porušenia jeho subjektívnych práv. Krajský súd považoval za neúčelné a nehospodárne ukladanie povinnosti toto rozhodnutie opätovne doručovať žalobcovi v 2. rade a žalobu tohto žalobcu považoval za včas podanú. Záver žalovanej, že žalobca v 2. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnanca nevykonával považoval krajský súd za vychádzajúci z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože z obsahu spisu ani z odôvodnení rozhodnutí nevyplýva, akým spôsobom bolo preukázané, že žalobca v 2. rade reálne činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky nevykonával. Preto rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím Sociálnej

poisťovne, pobočky vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Rozsudok krajského súdu napadli spoločne podaným včasným odvolaním žalobca v 1. rade vo veci samej a žalobca v 2. rade v časti priznanej mu náhrady trov konania. Žalobca v 1. rade uviedol, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky bezpochyby došlo aj k porušeniu jeho subjektívnych práv. V dôsledku rozhodnutia žalovanej má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov, keďže príslušné verejnoprávne organizácie SR ich odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho poistenia na území SR. Žalovaná nad rámec dôvodov podaných odvolaní a zisteného skutkového stavu zamietla odvolania žalobcu v 1. rade z dôvodov a skutočností, ktoré boli po prvýkrát žalobcovi v 1. rade oznámené až žalovanou v jej rozhodnutí. V tomto smere mu bolo odňaté subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci. Týmto novými dôvodmi a skutočnosťami boli predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa. Poukázal na list žalovanej - oznámenie týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu v 1. rade a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím došlo k neprípustnému prejudikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Namietal tiež, že do kompetencie žalovanej nepatrí uskutočnenie kontroly na preukázanie reálneho výkonu činnosti. Zároveň poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29.01.2014, v ktorom žalovaná jednoznačne konštatovala, že Sociálna poisťovňa nie je oprávnená vstupovať do pracovno-právnych vzťahov a výkon činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné. Závery žalovanej o absencii reálneho výkonu činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade neobstoja z právneho ani z praktického (skutkového) hľadiska, nakoľko jeho zamestnanci pracujú mimo jeho sídla. Žalobca v 1. rade žalovanej predložil všetky potrebné doklady preukazujúce reálny výkon činnosti zamestnancov, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Pri kontrolách, ktoré u žalobcu v 1. rade vykonala organizačná zložka žalovanej predložil žalobca v 1. rade tzv. reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Uviedol tiež, že došlo k porušeniu princípu rovnakého zaobchádzania, keď pri existencii rovnakých podmienok organizačná zložka žalovanej vo vzťahu k porovnateľným zamestnancom žalobcu v 1. rade uplatnila diametrálne odlišný postup. Namietal tiež, že došlo k neprípustnej retroaktivite v rozhodnutiach žalovanej. Kým kontroly v predchádzajúcich rokoch nezistili žiadne nedostatky, kontrola vykonaná v marci 2013 už zrazu zistila závažné nedostatky odôvodňujúce retroaktívne rozhodnutie o zániku sociálneho poistenia zamestnancov; aj podľa Praktickej príručky, na ktorú sa žalovaná odvoláva je jednoznačne zakotvené, že prípadné zistenia zakladajúce zmenu uplatniteľnej legislatívy sa aplikujú až od momentu zistenia, nie spätne.

Žalobca v 2. rade odvolaním napadol výrok rozsudku, ktorým mu krajský súd priznal náhradu trov konania vo výške 296,44 eur. Uviedol, že samostatnú žalobu nepodal iba z dôvodu hospodárnosti konania, ale pridržiaval sa skutočností, ktoré uviedol v žalobe jeho zamestnávateľ, a preto mu mala byť priznaná náhrada trov konania aj za spísanie žaloby.

Rozsudok krajského súdu v časti zrušenia rozhodnutí žalovanej oboch stupňov vo vzťahu k žalobe žalobcu v 2. rade napadla žalovaná odvolaním, v ktorom uviedla, že kontroly zamerané na reálny výkon činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky, ktorí majú bydlisko v poľskej republike začala Sociálna poisťovňa vykonávať na základe podnetov poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Varsava, ktorá žiadala Sociálnu poisťovňu o informáciu, či dotknuté osoby vykonávajú činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky. Svoju žiadosť odôvodnila tým, že v posledných rokoch na území Poľskej republiky vznikli firmy, ktoré sprostredkujú pre poľské samostatne zárobkovo činné osoby úväzok iných členských štátoch a v mnohých prípadoch cieľom tejto činnosti nie je výkon zamestnania na pracovnú zmluvu, ale vyhýbanie sa plateniu odvodov na sociálne zabezpečenie v Poľskej republike z podnikateľskej činnosti. Z výsledkov kontrol zistených u žalobcu v 1. rade žalovanej vyplynulo, že na adrese uvedenej v osvedčení o živnostenskom oprávnení ako miesto činnosti žalobcu v 1. rade sa nenachádza kancelária ani prevádzka žalobcu v 1. rade. Žalobca

v 1. rade riadi svoju spoločnosť z miesta svojho trvalého bydliska v Poľskej republike. Počet hodín, ktoré majú zamestnanci za mesiac odpracovať a k tomu prislúchajúca mzda za vykonanú právu vzbudzujú odôvodnené pochybnosti o rentabilnosti. Dochádzať z Poľskej republiky do rôznych miest Slovenskej republiky a odpracovať napr. 1 alebo 3 hodiny denne sa žalovanej javí ako neefektívne, t.j. je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy, ktoré majú zamestnanci zaručené v pracovnej zmluve. Dôkazné bremeno leží nielen na Sociálnej poisťovni, ale aj na žalobcoch v 1. a v 2. rade a túto povinnosť si riadne nesplnili. Na základe kontroly sa nepodarilo preukázať reálny výkon činnosti zamestnancov žalobcu v 1. rade na území Slovenskej republiky, ani splnenie podmienok na určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania. Poukázala tiež na neprípustnosť uznesenia krajského súdu, ktorým pripustil vstup žalobcu v 2. rade do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods.1 O. s. p., aplikácia ktorého nie je v správnom konaní (nesporovom) prípustná. Ak sa žalobca v 2. rade cítil dotknutý na svojich právach, bol oprávnený podať žalobu v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni. Žalovaná tiež namietala priznanú výšku náhrady za trovy konania, ktorá sa jej zdala príliš vysoká a neadekvátne k danému konaniu. Žiadala preto rozsudok krajského súdu v časti, v ktorej zrušil rozhodnutia žalovanej oboch stupňov zmeniť tak, že odvolací súd žalobu žalobcu v 2. rade zamietne.

Vo svojich vyjadreniach k odvolaniam sa účastníci konania pridržovali svojich doterajších vyjadrení.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“). V zmysle § 492 ods. 2 S. s. p. odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v piatej časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p. podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Rozhodnutím č. 5427-1/2013-SK zo dňa 03.10.2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Svidník rozhodla, že žalobcovi v 2. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy dňom 11.09.2013. Pobočka Sociálnej poisťovne svoje rozhodnutie odôvodnila tým, že ňou vykonanou kontrolou nebol preukázaný reálny výkon činnosti žalobcu v 2. rade ako zamestnanca, a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom podľa čl. 13 (3) základného nariadenia. Žalovaná Sociálna poisťovňa, ústredie toto rozhodnutie žalobou napadnutým rozhodnutím potvrdila a odvolania voči nemu podané zamietla.

Podľa § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia. Žiaden subjekt nie je aktívne legitimovaný na podanie takej žaloby v prospech inej osoby. So zreteľom na ustanovenie § 247 ods. 1 treba považovať za náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Len tak môže súd posúdiť otázku aktívnej legítimácie žalobcu.

Ako vyplýva aj z judikatúry, žalobu podľa § 247 a nasl. O. s. p. môže podať len ten, kto bol správnym rozhodnutím ukrátený na svojich právach a nielen na svojom záujme. V správnom súdnictve pri rozhodovaní o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov súd poskytuje ochranu iba subjektívnym

žalobcovým právam.

Odvolačí súd sa stotožnil s tvrdením krajského súdu, že z obsahu žaloby je jednoznačné, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí žiadne porušenie jeho subjektívnych práv netvrdil. Odvolačí súd považoval za správne tvrdenie krajského súdu, že nedodržanie procesných lehôt nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Odvolačí súd sa preto stotožnil so záverom krajského súdu o tom, že žalobca v 1. rade nebol procesne aktívne legitimovanou osobou v zmysle § 247 O. s. p.

Rovnako za správne považoval odvolačí súd závery krajského súdu o tom, že žalobca nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou. Pokiaľ žalobu žalobcu v 1. rade zamietol, rozhodol správne, pretože žalobca v 1. rade nielenže nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv (namietal porušenie práv žalobcu v 2. rade - zamestnanca), ale rozhodnutiami Sociálnej poisťovne nebolo zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade. V prípade bezdôvodného odvedenia poistného, by bolo poistné zamestnávateľovi v zmysle § 145 zákona o sociálnom poistení vrátené. Ani odvolačí súd žiadny zásah do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade nezistil. Prichádzal do úvahy len zásah do majetkovej sféry žalobcu v 2. rade - zamestnanca. Odvolačí súd preto v zmysle § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil rozhodnutie krajského súdu v časti, v ktorej prvostupňový súd žalobu žalobcu v 1. rade zamietol.

Žalobcovi v 1. rade odvolačí súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo v tomto konaní nebol úspešný.

Pokiaľ ide o odvolanie žalobcu v 2. rade proti trovám konania, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, dospel k záveru, že jeho odvolanie je potrebné odmietnuť.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odvolačí súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

V zmysle § 250 ods. 1 O. s. p. sú účastníkmi konania žalobca a žalovaný. Žaloba bola podaná len žalobcom v 1. rade.

Žalobca v 2. rade, aj keď ho krajský súd označil ako žalobcu, žalobu nepodal - do konania bol len pribratý uznesením krajského súdu, a preto je potrebné na neho ako na účastníka pribratého do konania nahliadať. Keďže piata časť Občianskeho súdneho poriadku obsahuje osobitnú úpravu pribratia ďalších účastníkov do konania, ustanovenie § 92 ods. 1 O. s. p. nie je na správne súdnictvo aplikovateľné. Vplyv na postavenie takého účastníka v konaní nemá ani nesprávny postup krajského súdu, ktorý v uznesení o pribratí účastníka nesprávne odkázal na § 92 ods. 1 O. s. p.

Ustanovenie § 250 ods. 1 O. s. p. je vo vzťahu k pribratým účastníkom konania potrebné vykladať tak, že ide predovšetkým o zabezpečenie práv takýchto účastníkov byť informovaný o prípadnej zmene v ich právach a povinnostiach, ktorá môže byť spôsobená prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov. Žalobca v 2. rade bol do konania pribratý z dôvodu, že by ako zamestnanec a ako účastník správneho konania mohol byť dotknutý prípadným zrušením napadnutých rozhodnutí žalovanej. Keďže odvolateľ - žalobca v 2. rade mohol mať v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku iba postavenie pribratého účastníka konania, nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania. Na základe uvedeného odvolačí súd podľa § 218 ods. 1 písm. b) v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. odvolanie podané proti rozsudku krajského súdu v časti trov konania účastníkom označeným ako žalobca v 2. rade - pribratým účastníkom konania odmietol. Z tohto dôvodu

žalobcovi v 2. rade - pribratému účastníkovi (krajským súdom označenému ako žalobca) nevzniklo ani právo na náhradu trov konania.

Podľa § 103 O. s. p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Z administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že rozhodnutie žalovanej nebolo doručené priamo adresátovi - žalobcovi v 2. rade, ale prevzala ho iná osoba. Krajský súd považoval za neúčelné a nehospodárne opätovne ukladať žalovanej doručovať toto rozhodnutie žalobcovi v 2. rade, ktorý síce nie zákonom stanoveným spôsobom, ale o obsahu rozhodnutia sa dozvedel. Žalobu žalobcu v 2. rade považoval za podanú v zákonom stanovenej lehote a na jej základe rozhodnutie žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odvolačný súd sa s týmto právnym posúdením veci vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade nestotožnil.

Žalobca v 2. rade poveril advokáta JUDr. Dušana Remetu zastupovaním v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej. Na pojednávaní konanom na krajskom súde v tejto právnej veci, ktorého sa právny zástupca žalobcu v 2. rade zúčastnil, netvrdil, že by mu rozhodnutie žalovanej vôbec nebolo doručené (nežiadal ani, aby súd nariadil jeho doručenie), resp. nespochybňoval, že by o ňom dovtedy nemal vedomosť.

Z celého predloženého spisového materiálu tiež nevyplyva, že by žalobca v 2. rade podal žalobu, či už sám alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Aj napriek tomu, že krajský súd D. J. B. označoval ako žalobcu v 2. rade, s poukazom na to, že na návrh pripustil jeho vstup do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods. 1 O. s. p., ide stále o pribratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O. s. p.) nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O. s. p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné.

D. J. B., krajským súdom nesprávne označovaný ako žalobca v 2. rade (ktoré označenie odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nemenil), bol do konania pribratý uznesením krajského súdu, a je preto potrebné na neho tak aj nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmaval rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k pánovi D. J. Q. ktorý žalobu na preskúmanie rozhodnutia žalovanej ani nepodal, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Pretože D. J. B. žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej nepodal, musel odvolací súd rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie zastaviť.

V súvislosti so zmenou rozsudku krajského súdu vo vzťahu k žalobcovi v 2. rade zmenil odvolací súd aj výrok o trovách konania tak, že žalobcovi právo na náhradu trov prvostupňového konania nepriznal, pretože nebol v prvostupňovom konaní úspešný. Rovnako odvolací súd nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko ani v tomto konaní žalobca v 2. rade úspešný nebol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.